

Predmet C-699/21**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku sastavljen na temelju članka 98.
stavka 1. Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

22. studenoga 2021.

Sud koji je uputio zahtjev:

Corte costituzionale (Italija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

18. studenoga 2021.

Žalitelj:

E.D.L.

Intervenijent:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Predmet glavnog postupka

Glavni postupak odnosi se na zahtjev za ocjenu ustavnosti članaka 18. i 18.*bis* Leggea n. 69 del 2005 (Zakon br. 69 iz 2005.), koji je Corte d'appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu, Italija) uputio u kaznenom postupku protiv osobe E.D.L., u dijelu u kojem se kao razlog za odbijanje predaje, u okviru postupaka izdavanja europskog uhidbenog naloga (u daljnjem tekstu: EUN), tim člancima ne predviđaju zdravstveni razlozi povezani s kroničnim bolestima čije se trajanje ne može odrediti i koji predstavljaju opasnost od iznimno ozbiljnih posljedica za osobu čija se predaja traži.

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Zahtjev za prethodnu odluku upućen u skladu s člankom 267. UFEU-a odnosi se na tumačenje članka 1. stavka 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP o Europskom uhidbenom nalogu u vezi s člancima 3., 4. i 35. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu također: Povelja).

Prethodno pitanje

Treba li članak 1. stavak 3. Okvirne odluke 2002/584/PUP o Europskom uhidbenom nalogu u vezi s člancima 3., 4. i 35. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da pravosudno tijelo izvršenja, kada smatra da predaja osobe koja boluje od teških i moguće neizlječivih kroničnih bolesti može tu osobu izložiti opasnosti od teškog narušavanja njezina zdravlja, mora od pravosudnog tijela koje je izdalo uhidbeni nalog zatražiti podatke koji isključuju postojanje takve opasnosti i odbiti predaju ako u tom pogledu ne dobije jamstva u razumnom roku?

Navedene odredbe prava Unije

Okvirna odluka Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, konkretno članak 1. stavak 3., članci 3., 4. i 4.a, članak 15. te članak 23. stavak 4.

Povelja Europske unije o temeljnim pravima, konkretno članci 3., 4., 35. i 47., članak 51. stavak 1. te članak 52. stavak 4.

Članci 6. i 19. UEU-a

Navedene nacionalne odredbe

Članci 2., 3., 32. i 111. Ustava

Članak 705. stavak 2. točka (c)*bis* i članak 275. stavak 4.*bis* Codicea di procedura penale (Zakonik o kaznenom postupku)

Decreto del Presidente della Repubblica (d.P.R.) 9 ottobre 1990, n. 309, *Testo unico delle leggi in materia di disciplina degli stupefacenti e sostanze psicotrope, prevenzione, cura e riabilitazione dei relativi stati di tossicodipendenza* (Uredba Predsjednika Republike br. 309 od 9. listopada 1990. o pročišćenom tekstu zakonâ o pravilima o opojnim drogama i psihotropnim tvarima te sprečavanju, liječenju i rehabilitaciji odnosnih ovisnosti)

Legge 22 aprile 2005, n. 69, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* (Zakon br. 69 od 22. travnja 2005. o odredbama za usklađivanje nacionalnog prava s Okvirnom odlukom Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica), konkretno:

– članci 2., 18. i 18.*bis*;

– članak 1. stavak 1., u verziji koja je bila na snazi prije nego što je donesen Decreto legislativo n. 10 del 2021 (Zakonodavna uredba br. 10 iz 2021.): „Ovim

se zakonom u nacionalnom pravu provode odredbe Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica Europske unije, u daljnjem tekstu: Okvirna odluka, ako te odredbe nisu protivne najvišim načelima ustavnog poretka u području temeljnih prava kao i prava na slobodu i pošteno suđenje”;

– članak 23. stavak 3.: „Ako postoje humanitarni razlozi ili razlozi za uvjerenje da bi se predajom ugrozio život ili zdravlje osobe, predsjednik žalbenog suda ili pravosudni dužnosnik kojeg on ovlasti može obrazloženim rješenjem odgoditi izvršenje odluke o predaji te o tome odmah obavijestiti ministra pravosuđa.”

Decreto legislativo 2 febbraio 2021, n. 10, *Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d’arresto europeo e alle procedure di consegna tra stati membri, in attuazione delle delega di cui all’articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117* (Zakonodavna uredba br. 10 od 2. veljače 2021. o odredbama o provedenom usklađivanju nacionalnih propisa s odredbama Okvirne odluke 2002/584/PUP o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica, na temelju delegirane ovlasti iz članka 6. Zakona br. 117 od 4. listopada 2019.)

Kratki prikaz činjenica i postupka

- 1 Općinski sud u Zadru (Hrvatska) izdao je 9. rujna 2019. europski uhidbeni nalog radi provedbe kaznenog progona protiv osobe E.D.L. optužene za kazneno djelo posjedovanja opojnih droga u svrhu stavljanja u promet i prodaje, koje je počinjeno 2014. na području Hrvatske.
- 2 Branitelji tražene osobe podnijeli su Corteu d’appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu), sudu nadležnom za postupak predaje, liječničku dokumentaciju kojom se potvrđuju značajni psihijatrijski poremećaji, među ostalim povezani i s prethodnom zlouporabom opojnih droga. Corte d’appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) zatim je odredio psihijatrijsko vještačenje nad osobom E.D.L. koje je pokazalo prisutnost psihoze koja zahtijeva terapiju. Vještačenje je ukazivalo i na veliku opasnost od samoubojstva povezanu s mogućim odlaskom u zatvor te je zaključeno da život u zatvoru za dotičnu osobu nije prikladan.
- 3 Na temelju tog vještačenja, Corte d’appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) smatrao je da bi se transferom dotične osobe u Hrvatsku radi izvršenja EUN-a prekinula mogućnost liječenja, što bi dovelo do pogoršanja njezina općeg zdravstvenog stanja i predstavljalo konkretnu opasnost za njezino zdravlje.
- 4 Međutim, taj je sud istaknuo da je obveza izvršenja EUN-a ograničena samo na razloge za odbijanje koji se taksativno navode u člancima 18. i 18.bis Zakona br. 69 iz 2005., a da nije predviđen opći razlog za odbijanje koji bi se temeljio na nužnosti izbjegavanja povreda temeljnih prava tražene osobe, poput prava na zdravlje. Corte d’appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) stoga je prekinuo

postupak te je pokrenuo postupak za ocjenu ustavnosti pred Corteom costituzionale (Ustavni sud, Italija).

Glavni argumenti suda koji je u glavnom postupku odlučivao o meritumu

- 5 Prema mišljenju Cortea d'appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu), predmetnim propisima povređuje se pravo na zdravlje koje je zaštićeno člancima 2. i 32. Ustava. Tim se propisima povređuje i načelo jednakosti iz članka 3. Ustava jer se prema osobama protiv kojih je izdan EUN postupa nepovoljnije nego prema osobama za koje je zatraženo izručenje, a u pogledu kojih članak 705. stavak 2. točka (c) *bis* Zakonika o kaznenom postupku izričito predviđa da se izručenje odbija ako razlozi povezani sa zdravljem ili dobi predstavljaju opasnost od iznimno ozbiljnih posljedica za traženu osobu.
- 6 Naposljetku, činjenica da nije predviđen razlog za odbijanje povezan sa zdravstvenim stanjem dotične osobe protivna je načelu razumnog trajanja suđenja iz članka 111. Ustava jer bi u sličnim slučajevima, zbog učinka mjere odgode izvršenja nakon donošenja odluke kojom se određuje predaja, važeći propisi doveli do zastoja postupka koji bi trajao neodređeno vrijeme.

Glavni argumenti stranaka iz glavnog postupka

- 7 U postupku pred Corteom costituzionale (Ustavni sud) intervenirao je Presidente del Consiglio dei ministri (Predsjednik Vijeća ministara, Italija, u daljnjem tekstu: intervenijent) te je zatražio da se zahtjev za ocjenu ustavnosti proglasi nedopuštenim ili, u svakom slučaju, neosnovanim.
- 8 Intervenijent prije svega ističe da bi mogućnost odgode predaje koja je zajamčena člankom 23. stavkom 3. Zakona br. 69 iz 2005. od samog početka spriječila bilo kakvu povredu prava tražene osobe na zdravlje. Intervenijent zatim napominje da iz nalaza vještačenja koje je naložio Corte d'appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) ne proizlazi da su psihijatrijske bolesti od kojih boluje dotična osoba neizlječive, a iz tog nalaza ne proizlaze ni konkretne činjenice koje bi potvrđivale opasnost od samoubojstva.
- 9 U svakom slučaju, intervenijent smatra da je Corte d'appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) mogao u konkretnom slučaju slijediti postupak koji je Sud Europske unije naveo u svojoj sudskoj praksi. Osim toga, tvrdi da se Corte d'appello di Milano (Žalbeni sud u Milanu) trebao informirati o oblicima nadzora te terapijske i psihološke pomoći koje država izdavateljica uhidbenog naloga može aktivirati u slučaju predaje.
- 10 Prema intervenijentovu mišljenju, aktivacijom postupka koji je Sud uveo nakon presude Aranyosi i Căldăraru (C-404/15 i C-659/15 PPU) ostavila bi se bez osnove i osporavanja koja se odnose na razumno trajanje postupka predaje i navodnu povredu načela jednakosti.

Kratki prikaz obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 11 Corte costituzionale (Ustavni sud), sud koji je uputio zahtjev, prije svega ističe da ni članak 18. ni članak 18.*bis* Zakona br. 69 iz 2005. ne predviđaju da predaju osobe treba ili da se može odbiti ako se njome osoba izlaže iznimno ozbiljnoj opasnosti za zdravlje. Prema mišljenju Cortea costituzionale (Ustavni sud), to vrijedi i za tekst tih članaka prije izmjene koja je uvedena Zakonodavnom uredbom br. 10. iz 2021. i za tekst tih članaka koji je trenutačno na snazi.
- 12 Taj sud napominje da se zahtjev za ocjenu ustavnosti ne odnosi samo na usklađenost osporavanih odredbi s talijanskim Ustavom, nego i da podrazumijeva prethodno tumačenje prava Europske unije (konkretno, članaka 3., 4. i 4.a Okvirne odluke 2002/584/PUP) koje se konkretno provodi nacionalnim zakonom.
- 13 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, najprije treba postaviti pitanje može li se opasnost od ozbiljnog ugrožavanja zdravlja dotične osobe zbog njezine predaje pravosudnom tijelu države izdavateljice primjereno ukloniti odgodom predaje na temelju članka 23. stavka 3. Zakona br. 69 iz 2005. kojim se u talijanskom pravu provodi članak 23. stavak 4. Okvirne odluke 2002/584/PUP. Čini se da je odredbama Okvirne odluke, s obzirom na koje treba tumačiti talijansku odredbu, odgoda predaje „u izuzetnim okolnostima” predviđena isključivo za situacije privremene prirode koje neodgodivu predaju dotične osobe čine protivnom osjećaju humanosti.
- 14 Međutim, pravno sredstvo odgode predaje ne može se smatrati prikladnim u slučaju teških kroničnih bolesti čije se trajanje ne može odrediti, kao što su one od kojih boluje dotična osoba. U sličnim slučajevima, odgoda izvršenja europskog uhitbenog naloga mogla bi trajati neodređeno vrijeme, iako ju je već dopustio žalbeni sud. Time bi se sama mjera predaje lišila svakog korisnog učinka, što bi moglo spriječiti državu članicu izdavateljicu da, ovisno o slučaju, provede kazneni progon ili izvrši kaznu u odnosu na dotičnu osobu. Naposljetku, dotična bi se osoba zbog trajanja odgoda potaknutih zdravstvenim razlozima povezanim s kroničnim bolestima mogla naći u situaciji neprestane nesigurnosti u pogledu vlastite sudbine, što je protivno zahtjevu da treba osigurati razuman rok trajanja svakog postupka koji bi mogao utjecati na njezinu osobnu slobodu.
- 15 Sud koji je uputio zahtjev zatim se pita dopuštaju li opće odredbe članka 1. i 2. Zakona br. 69 iz 2005., u verziji koja se primjenjuje na glavni postupak i koja je prethodila izmjenama uvedenim Zakonodavnom uredbom br. 10 iz 2021., talijanskom pravosudnom tijelu da ne naloži predaju i u drugim slučajevima pored onih navedenih u člancima 18. i 18.*bis* Zakona, ako sama predaja pritom može izložiti dotičnu osobu opasnosti od povrede nekog njezinog temeljnog prava koje je priznato talijanskim Ustavom ili pravom Europske unije. Sud koji je uputio zahtjev smatra da se takvo tumačenje ne može prihvatiti.
- 16 Osim toga, ni u tekstu članka 1. i 2. Zakona br. 69 iz 2005. koji je bio prethodno na snazi ni u tekstu članka 2. tog zakona koji je trenutačno na snazi ne pojašnjava

se izričito mora li pojedino pravosudno tijelo koje je nadležno za postupak predaje u svakom konkretnom slučaju provjeriti može li izvršenje europskog uhidbenog naloga koji je izdalo pravosudno tijelo druge države članice dovesti do povrede nekog od (nacionalnih ili europskih) prava ili načela koje Zakon br. 69 iz 2005., kako se u njemu navodi, treba obvezno poštovati.

- 17 Opće načelo u skladu s kojim Okvirna odluka 2002/584/PUP, a posljedično i provedbene odredbe na razini svake države članice, moraju poštovati temeljna prava iz članka 6. UEU-a, izričito je potvrđeno i u uvodnoj izjavi 12. i u članku 1. stavku 3. te odluke. Osim toga, na tom se načelu temelji cjelokupni pravni poredak Unije (članak 51. stavak 1. Povelje).
- 18 Međutim, kao što je Sud naveo, državama članicama ne dopušta se da provedbu prava Unije, u područjima koja su predmet potpunog usklađivanja, uvjetuju poštovanjem isključivo nacionalnih standarda zaštite temeljnih prava kada to može ugroziti nadređenost, jedinstvo i djelotvornost prava Unije (presude od 26. veljače 2013., C-617/10, Fransson, t. 29. i od 26. veljače 2013., C-399/11, Melloni, t. 60.). Temeljna prava koja je Okvirna odluka obvezna poštovati jesu ona koja su priznata pravom Europske unije, a koje posljedično priznaju i sve države članice u okviru provedbe prava Unije: to su temeljna prava čijoj definiciji doprinose ustavne tradicije zajedničke državama članicama (članak 6. stavak 3. UEU-a i članak 52. stavak 4. Povelje).
- 19 Iz toga proizlazi da, kao prvo, u pravu Unije treba utvrditi standarde zaštite temeljnih prava na kojima se temelji zakonitost propisa o europskom uhidbenom nalogu i njegovo konkretno izvršenje na nacionalnoj razini, s obzirom na to da je riječ o području koje je predmet potpunog usklađivanja. Cilj utvrđivanja mogućih razloga za odbijanje predaje u člancima 3., 4. i 4.a Okvirne odluke 2002/584/PUP jest taj da se konkretnom provedbom propisa o europskom uhidbenom nalogu poštuju temeljna prava osobe.
- 20 Taj sustav istodobno služi osiguravanju ujednačene i djelotvorne primjene propisa o europskom uhidbenom nalogu, koji se temelje na uvjetu uzajamnog povjerenja među državama članicama u pogledu toga da svaka država članica poštuje temeljna prava. Ti zahtjevi ujednačenosti i djelotvornosti podrazumijevaju da se pravosudnim tijelima države izvršenja u pravilu ne dopušta, kada nije riječ o slučajevima koji su propisani ili odobreni Okvirnom odlukom, da odbiju predaju isključivo na temelju nacionalnih standarda zaštite temeljnih prava dotične osobe, koji se ne primjenjuju zajednički na razini Unije (presuda od 5. travnja 2016., C-404/15 i C 659/15 PPU, Aranyosi i Căldăraru, t. 80.).
- 21 Stoga bi se tom načelu očito protivilo tumačenje nacionalnog prava koje pravosudnom tijelu izvršenja priznaje ovlast da na temelju općih odredbi poput onih iz članaka 1. i 2. Zakona br. 69 iz 2005. odbije predaju dotične osobe kada nije riječ o slučajevima koji su taksativno predviđeni zakonom u skladu s odredbama Okvirne odluke.

- 22 To vrijedi i ako bi, prema mišljenju nadležnog suda, izvršenje europskog uhidbenog naloga u konkretnom slučaju dovelo do ishoda koji je u suprotnosti s najvišim načelima ustavnog poretka ili neotuđivim pravima osobe, s obzirom na to da je samo Corte Costituzionale (Ustavni sud) ovlašten nadzirati usklađenost prava Unije ili nacionalnog prava kojim se provodi pravo Unije s tim najvišim i neotuđivim pravima.
- 23 Osim toga, samo pravo Unije ne može dopustiti da izvršenje europskog uhidbenog naloga dovede do povrede temeljnih prava dotične osobe koja su priznata Poveljom i člankom 6. stavkom 3. UEU-a.
- 24 Upravo kako bi se izbjeglo da provedba Okvirne odluke o Europskom uhidbenom nalogu u konkretnom slučaju dovede do povreda temeljnih prava dotične osobe, u situacijama u kojima Okvirna odluka izričito ne predviđa razloge za odbijanje predaje, Sud je nedavno u nekoliko navrata u svojoj sudskoj praksi tumačenjem utvrdio postupke koji omogućuju pomirenje zahtjeva uzajamnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka u kaznenim stvarima s poštovanjem temeljnih prava dotične osobe.
- 25 To se osobito odnosilo na opasnost da izvršenje europskog uhidbenog naloga može izložiti dotičnu osobu nečovječnim i ponižavajućim uvjetima oduzimanja slobode u državi izdavateljici zbog sustavnih ili općih nedostataka ili nedostataka koji u svakom slučaju utječu na određene skupine osoba ili određene zatvorske ustanove (navedena presuda Araynosi; presuda od 25. srpnja 2018., C-220/18 PPU, ML i od 15. listopada 2019., C-128/18, Dorobantu), kao i na opasnost od podvrgavanja postupku u kojem se ne poštuju jamstva iz članka 47. Povelje zbog sustavnih i općih nedostataka u pogledu neovisnosti pravosuđa u državi izdavateljici (presude od 25. srpnja 2018., C-216/18 PPU, LM i od 17. prosinca 2020., C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, L i P).
- 26 Cilj tih postupaka, koji se temelje na dijalogu između pravosudnih tijela države izvršenja i pravosudnih tijela države izdavateljice u skladu s člankom 15. stavkom 2. Okvirne odluke, jest omogućiti pravosudnim tijelima izvršenja da se u konkretnom slučaju uvjere da predaja dotične osobe ne izlaže tu osobu mogućim povredama njezinih temeljnih prava. Samo ako nakon dijaloga nije moguće ishoditi takvo osiguranje, pravosudno tijelo izvršenja može se suzdržati od izvršenja europskog uhidbenog naloga, čime dakle odbija predaju kada nije riječ o slučajevima koji su izričito odobreni Okvirnom odlukom.
- 27 Na taj su način navedenim presudama Suda u pravo Unije uvedeni mehanizmi kojima se osigurava zaštita temeljnih prava osoba na koje se odnosi europski uhidbeni nalog u okviru sustava zajedničkih pravila koja obvezuju sve države članice.
- 28 Međutim, valja se zapitati treba li načela koja je Sud utvrdio u tim presudama po analogiji proširiti i na slučaj u kojem bi se patološko stanje pojedine tražene osobe moglo znatno pogoršati u slučaju predaje, osobito s obzirom na obvezu izravnog

dijaloga između pravosudnih tijela države izdavateljice i pravosudnih tijela zamoljene države, kao i na mogućnost potonjih tijela da okončaju postupak predaje ako se postojanje opasnosti od povrede temeljnih prava dotične osobe ne može isključiti u razumnom roku.

- 29 Zahtjevi ujednačenosti i djelotvornosti prilikom primjene europskog uhidbenog naloga u pravnom prostoru Unije zahtijevaju da isključivo Sud mora odgovoriti na to pitanje u svojoj funkciji najvišeg tijela nadležnog za tumačenje prava Unije (članak 19. stavak 1. UEU-a).
- 30 Sud koji je uputio zahtjev navodi argumente koji idu u prilog proširenju načela koja je Sud utvrdio u navedenim presudama na ovaj slučaj. Konkretno, u talijanskom pravnom poretku članak 32. prvi stavak Ustava štiti zdravlje kao „temeljno pravo pojedinca”. Iz tog prava ne proizlazi samo dužnost javnih tijela u pogledu suzdržavanja od štetnih postupanja, nego i pozitivna obveza osiguravanja liječenja koje je nužno za zaštitu zdravlja osobe. To je pravo u potpunosti priznato i osobama kojima je oduzeta sloboda, neovisno o tome jesu li pravomoćno osuđene ili se nalaze u istražnom zatvoru. Upravo radi zaštite tog prava, talijansko kazneno postupovno pravo u načelu isključuje mogućnost određivanja ili produljenja istražnog zatvora osobi koja boluje od „osobito teške bolesti zbog koje oduzimanje slobode nije primjereno njezinu zdravstvenom stanju ili je njezino zdravstveno stanje u svakom slučaju takvo da nije moguća odgovarajuća skrb u zatvoru” (članak 275. stavak 4.*bis* Zakonika o kaznenom postupku). Osim toga, propisi koji se odnose na optuženike koji su ovisnici o drogama ili alkoholu i koji trenutno sudjeluju u terapijskim programima, u načelu predviđaju zamjenu istražnog zatvora blažom mjerom za osobe koji sudjeluju u programu liječenja od ovisnosti ili mu se namjeravaju podvrgnuti.
- 31 Osim toga, nije dvojbeno da je zdravlje temeljno pravo osobe i sa stajališta prava Unije (članci 3. i 35. Povelje). To se pravo mora u potpunosti priznati i osobi optuženoj za počinjenje kaznenog djela.
- 32 Osim toga, ako bi se predajom dotične osobe državi izdavateljici europskog uhidbenog naloga ta osoba izložila ozbiljnoj opasnosti od znatnih štetnih posljedica za njezino zdravlje, tom bi se predajom također počinila povreda članka 4. Povelje kojim se utvrđuje pravo osobe, koje se ne može stavljati u ravnotežu ni s jednim drugim interesom zbog njegove apsolutne naravi (presuda Aranyosi, t. 85.), da se prema njoj ne postupa nečovječno ili ponižavajuće, što je u skladu i s člankom 3. EKLJP-a (presude Europskog suda za ljudska prava od 16. travnja 2013., Aswat protiv Ujedinjene Kraljevine; od 1. listopada 2019., Savran protiv Danske, i od 13. prosinca 2016., Paposhvili protiv Belgije). Uostalom, sam je Sud potvrdio to načelo u presudi koja se odnosila na propise Unije o azilu (presuda od 16. veljače 2017., C-578/16 PPU, C.K. i dr./Republika Slovenija, t. 37. i 68.).
- 33 S druge strane, potreba zaštite temeljnih prava tražene osobe mora biti u skladu s interesom da se provede progon osoba osumnjičenih za počinjenje kaznenog djela,

da se utvrdi njihova odgovornost i, ako se proglašavaju krivima, da se u odnosu na njih osigura izvršenje kazne. Ne može se smatrati da taj interes pripada samo državi izdavateljici EUN-a, s obzirom na to da Okvirna odluka 2002/584/PUP pretpostavlja zajedničku obvezu država članica da se „bor[e] protiv toga da tražena osoba koja se nalazi na državnom području različitom od onog na kojem je navodno počinila povredu ne ostane nekažnjena” (C-354/20 PPU i C 412/20 PPU, t. 62). Zaštita temeljnog prava na zdravlje, iako je nezaobilazna, ne smije dovesti do rješenja koja podrazumijevaju sustavno nekažnjavanje teških kaznenih djela.

- 34 Međutim, državi izdavateljici također se ne može prepustiti samo mogućnost da protiv dotične osobe provede postupak u odsutnosti. Naime, s jedne strane, ne dopuštaju sve države članice pokretanje postupka u odsutnosti i, s druge strane, takvim bi se rješenjem u konačnici nanijela šteta toj samoj osobi koja bi bila lišena mogućnosti učinkovite obrane u postupku čiji je mogući cilj da se protiv te osobe donese izvršiva osuđujuća presuda.
- 35 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, po analogiji s utvrđenjima Suda u navedenim presudama, izravnim dijalogom između pravosudnog tijela države izdavateljice i pravosudnog tijela izvršenja moglo bi se omogućiti pronalaženje rješenja na temelju kojih se, u konkretnom slučaju, u državi izdavateljici može protiv dotične osobe provesti postupak i pritom joj u potpunosti zajamčiti prava na obranu te istodobno izbjeći njezino izlaganje opasnosti od ozbiljnog ugrožavanja zdravlja, primjerice tako da se osoba tijekom postupka smjesti u prikladan objekt u državi izdavateljici. Samo ako nakon tog dijaloga nisu postignuta odgovarajuća rješenja u razumnom roku, pravosudnom tijelu izvršenja trebalo bi dopustiti da odbije predaju.

Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev traži da se o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u ubrzanom postupku na temelju članka 105. Poslovnika Suda. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, iako je ovaj predmet proizašao iz postupka koji se odnosi na osobu na koju se trenutačno ne primjenjuje nijedna mjera opreza, u tom se predmetu postavljaju pitanja o tumačenju koja se odnose na središnje aspekte funkcioniranja EUN-a, a zatraženo tumačenje može imati općenite posljedice i za tijela koja su pozvana na suradnju u okviru EUN-a i za prava traženih osoba.